

daży akwizycyjnej przez jednostki gospodarki społecznej (Monitor Polski z 1959 r. Nr 42, poz. 193 i z 1963 r. Nr 37, poz. 181) nie mają zastosowania do zapasów zbędnych i nadmiernych materiałów zaopatrzeniowych upłynnianych przez przedsiębiorstwa wyspecjalizowane.

§ 30. Przepisy niniejszej uchwały stosuje się również do zbędnych i nadmiernych zapasów przedmiotów w przedsiębiorstwach handlu zagranicznego.

§ 31. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 151 Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie zapobiegania tworzeniu się oraz upłynniania zbędnych zapasów w przedsiębiorstwach produkcyjnych i w przedsiębiorstwach obrotu materia-

łami zaopatrzeniowymi (Monitor Polski z 1959 r. Nr 52, poz. 249 i z 1961 r. Nr 60, poz. 259),

- 2) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 21 grudnia 1956 r. w sprawie sprzedaży zbędnych artykułów nabytych na cele zaopatrzenia materiałowo-technicznego (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1211 i z 1958 r. Nr 38, poz. 221),
- 3) uchwały Rady Ministrów i zarządzenia ministrów regulujące sprzedaż zbędnych i nadmiernych zapasów, z wyjątkiem wymienionych w § 1 ust. 2 i w § 4 ust. 4.

§ 32. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

23

UCHWAŁA Nr 4 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 stycznia 1964 r.

w sprawie cen stosowanych przy upłynnianiu artykułów nabytych przez jednostki gospodarki społecznej na cele własnego zaopatrzenia materiałowo-technicznego.

Na podstawie art. 2 i 3 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Upłynnianie artykułów nabytych przez jednostki gospodarki społecznej na cele własnego zaopatrzenia materiałowo-technicznego dokonywane jest po cenach określonych w uchwale.

2. Za artykuły trudno zbywalne w rozumieniu uchwały uważa się artykuły, których przydatność została zmniejszona, gdyż wyprodukowane zostały:

- 1) na podstawie norm lub warunków technicznych, które nie są już stosowane,
- 2) z wadami, w związku z czym nie odpowiadają obowiązującym normom lub warunkom technicznym,
- 3) na indywidualne potrzeby przedsiębiorstwa na podstawie umów kooperacyjnych,
- 4) na specjalne zamówienie jako wyroby nietypowe.

3. Do artykułów trudno zbywalnych zalicza się również artykuły, które po wyprodukowaniu zostały uszkodzone, zdekompletowane lub zużyte.

4. Wyspecjalizowanymi przedsiębiorstwami w rozumieniu uchwały są przedsiębiorstwa zajmujące się upłynnianiem zbędnych lub nadmiernych zapasów artykułów zaopatrzenia materiałowo-technicznego.

§ 2. 1. Jednostki gospodarki społecznej zbywające artykuły upłynniane innym jednostkom gospodarki społecznej bez pośrednictwa biur zbytu (składnic), hurtowni lub wyspecjalizowanych przedsiębiorstw — jeżeli artykuły te nie są zaliczane do trudno zbywalnych (§ 1 ust. 2 i 3), stosują ceny zbytu obowiązujące w dniu sprzedaży.

2. Jeżeli sprzedaż, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest w trybie tranzytu organizowanego przez jednostkę handlową, ceną sprzedażną jest obowiązująca cena zbytu, a pośredniczącej jednostce handlowej przysługuje od sprzedawcy prowizja w wysokości ustalonej przez Państwową Komisję Cen.

3. Sprzedawca nie może doliczyć do ceny upłynnianego artykułu żadnych dodatkowych kosztów z tytułu transportu, magazynowania lub innych kosztów, jakie poniósł w związku z zakupem i przekazywaniem artykułu.

§ 3. 1. Jednostki gospodarki społecznej zbywające upłynniane artykuły, nie zaliczone do trudno zbywalnych,

biurom zbytu (składnicom), hurtowniom lub wyspecjalizowanym przedsiębiorstwom stosują ceny zbytu obowiązujące w dniu sprzedaży, pomniejszone o prowizje dla wspomnianych jednostek handlowych, w wysokości ustalonej przez Państwową Komisję Cen.

2. Przepis § 2 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Artykuły nabyte zgodnie z przepisami § 3 zbywane są jednostkom gospodarki społecznej przez:

- 1) biura zbytu (składnice) i wyspecjalizowane przedsiębiorstwa, określone przez właściwych ministrów bądź Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości — po obowiązujących cenach zbytu,
- 2) hurtownie i pozostałe wyspecjalizowane przedsiębiorstwa — po cenach hurtowych.

§ 5. 1. Jednostki gospodarki społecznej zbywające artykuły trudno zbywalne innym jednostkom gospodarki społecznej — bez pośrednictwa biur zbytu (składnic), hurtowni lub wyspecjalizowanych przedsiębiorstw — stosują z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 i 3 ceny uzgodnione z odbiorcami.

2. W odniesieniu do artykułów trudno zbywalnych, które w razie niemożności upłynnienia na inne cele zostałyby sprzedane jako żelastwo użytkowe lub surowce wtórne, uzgodniona cena nie może być niższa niż 150% ceny żelastwa użytkowego — dla wyrobów z żelaza i stali lub 150% ceny surowców wtórnych — dla pozostałych wyrobów.

3. Dyrektorzy zjednoczeń (zarządy central spółdzielczych) właściwych dla jednostek gospodarki społecznej zbywających upłynniane artykuły mogą zezwolić, aby stosowana była cena niższa niż określona w ust. 2, nie niższa jednak niż 70% ceny żelastwa użytkowego — dla wyrobów z żelaza i stali.

4. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 3, nie jest wymagane, jeżeli sprzedaż artykułu upłynnianego dokonywana jest na giełdach towarowych, organizowanych przez upoważnione do tego jednostki społeczne.

§ 6. Zasady określone w § 5 obowiązują również przy sprzedaży upłynnianych artykułów biurom zbytu (składnicom), hurtowniom lub wyspecjalizowanym przedsiębiorstwom.

§ 7. Artykuły nabyte zgodnie z przepisem § 6 zbywane są jednostkom gospodarki społecznej przez biura zbytu

(składnice), hurtownie i wyspecjalizowane przedsiębiorstwa po cenach uzgodnionych z odbiorcą.

§ 8. 1. Sprzedaż artykułów upłynnianych jednostkom gospodarki nie uspołecznionej dokonywana jest po obowiązujących cenach detalicznych.

2. Jeżeli artykuł upłynniany nie jest objęty, obowiązującymi cennikami detalicznymi, cenę jego określa sprzedawca przez odpowiednie zrelacjonowanie ceny detalicznej artykułu upłynnianego z cenami artykułów o zbliżonych właściwościach użytkowych.

3. Jeżeli jednostkom gospodarki nie uspołecznionej sprzedawane są artykuły trudno zbywalne, nabyte w trybie § 5, sprzedawcy mogą stosować rabat uwzględniający zmniejszoną wartość użytkową artykułu, nie wyższy jednak niż 70% ceny detalicznej.

4. Państwowa Komisja Cen może podwyższyć lub obniżyć wysokość rabatu, określoną w ust. 3.

§ 9. 1. Różnice pomiędzy cenami płaconymi przez jednostki gospodarki uspołecznionej przy zakupie artykułów na cele własnego zaopatrzenia materiałowo-technicznego a cenami uzyskanymi przez te jednostki w razie upłynniania tych artykułów odnoszone są na rachunek strat i zysków przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli w następstwie sprzedaży upłynnianych artykułów trudno zbywalnych pogarsza się z przyczyn niezależ-

nych od przedsiębiorstwa jego wynik finansowy, właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą na podstawie obowiązujących przepisów o funduszu zakładowym w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych wprowadzić odpowiednie korekty wyników.

3. Przepis ust. 2 ma również zastosowanie przy weryfikacji bilansu rocznego za rok 1963 dla określenia podstawy funduszu premiowego.

4. Właściwe zarządy centralnych związków spółdzielczych określą w porozumieniu z Ministrem Finansów zasady rozliczania różnic, o których mowa w ust. 1, w jednostkach spółdzielczych.

§ 10. Przy upłynnianiu artykułów trudno zbywalnych, wymienionych w § 1 ust. 2 pkt 2 i ust. 3, nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 302 Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1957 r. w sprawie cen na przedmioty niepełnowartościowe nabywane lub zbywane przez jednostki państwowe (Monitor Polski z 1957 r. Nr 65, poz. 399 i z 1961 r. Nr 85, poz. 357).

§ 11. Wykonanie uchwały porucza się właściwym ministrom, Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości i Państwowej Komisji Cen.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

24

ZARZĄDZENIE Nr 2 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 stycznia 1964 r.

w sprawie zbytu przez jednostki gospodarki uspołecznionej przedmiotów nabytych na cele zaopatrzenia materiałowo-technicznego.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się zakaz sprzedaży przez jednostki gospodarki uspołecznionej osobom nie będącym takimi jednostkami przedmiotów nabytych na cele zaopatrzenia materiałowo-technicznego, a w szczególności maszyn, urządzeń, półfabrykatów, materiałów i surowców.

§ 2. 1. Zakaz, o którym mowa w § 1, nie dotyczy odpadków produkcyjnych i przedmiotów zakwalifikowanych do zniszczenia, na złom lub do użycia jako surowce wtórne lub odpadki, w trybie określonym uchwałą nr 788 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1956 r. w sprawie uprawnień państwowych jednostek organizacyjnych w zakresie rozporządzania zbędnymi maszynami i innymi przedmiotami urządzenia trwałego (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1205, z 1957 r. Nr 96, poz. 557, z 1961 r. Nr 31, poz. 147 i Nr 85, poz. 356, z 1962 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 48, poz. 231), uchwałą nr 3 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1964 r. w sprawie

upłynnienia zbędnych i nadmiernych zapasów niektórych przedmiotów (Monitor Polski Nr 5, poz. 22) oraz zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie gospodarowania odpadkami w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1235 oraz z 1958 r. Nr 19, poz. 124, Nr 43, poz. 248 i Nr 60, poz. 341).

2. Odpadki produkcyjne, przedmioty zakwalifikowane jako odpadki albo do zniszczenia, na złom lub do użycia jako surowce wtórne mogą być zbywane osobom nie będącym jednostkami gospodarki uspołecznionej w przypadkach określonych w przepisach powołanych w ust. 1.

§ 3. Zarządzenia nie stosuje się do metali nieżelaznych objętych rozporządzeniem Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 18 maja 1959 r. w sprawie gospodarowania metalami nieżelaznymi (Dz. U. Nr 33, poz. 198).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

25

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 4 stycznia 1964 r.

w sprawie zasad eksploatacji statków powietrznych.

Na podstawie art. 20 ust. 6 i art. 22 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia stosuje się do wszystkich statków powietrznych oraz do organizacji państwowych, społecznych i osób eksploatujących te statki.